

Arrest

nr. 248 088 van 25 januari 2021
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 september 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 2 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 29 september 2020 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, om medische redenen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 19 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.09.2020 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[M.O.F.] [...]

nationaliteit: Suriname

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [M.O.F.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 21.09.2020)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan [M.O.F.] te willen overhandigen.

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet*
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)*
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;*
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve haar beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen als zijnde ongegrond, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen;

Dat in de objectieve en verifieerbare medische attesten welke werden gehecht aan het verzoekschrift, van de behandelende artsen, en welke werden opgevraagd door de ambtenaar-geneesheer, de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt uitvoerig werd uiteengezet en kan worden afgeleid dat er voor de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is;

Dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt, bij uitblijven van behandeling immers de dood tot gevolg heeft!

Dat de behandelende arts van verzoeker, Dr. [S.E.] inderdaad in eer en geweten verklaart:

“Diagnose: Diabetes mellitus type 2

Medicamenteuze behandeling: Metformine 850 mg 3x/dag

Glurenorm 30 mg 2x/dag

Lantus 18E

De behandeling dient levenslang te worden gevolgd.

Complicaties bij stopzetting van de behandeling is micro- en macrovasculaire complicaties, hyperosmo en hypoerglycemische coma

Er is een stabiele ziekte onder medicatie

Driemaandelijkse controle bij arts is noodzakelijk”

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker, zonder medische behandeling, welke immers niet toegankelijk is in zijn land van herkomst, de dood zal vinden!

Dat ook als dusdanig wordt geattesteerd door de behandelende arts;

Dat de ambtenaar-geneesheer nochtans in zijn advies dd. 21.09.2020 tot het volgende besluit komt:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de diabetes bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat en opgevolgd wordt, geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko (sic). Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland (Marokko) (sic).”

Dat het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 21.09.2020 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 29.09.2020 heeft gebaseerd, dan ook niet kan gevolgd worden en er zich hierbij ernstige vragen kunnen worden gesteld, nu zowel uit het standaard medisch getuigschrift als uit de bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker zorgwekkend en ongeneeslijk is en bij het uitblijven van behandeling de dood tot gevolg heeft en er zelfs in het besluit geoordeeld wordt ten aanzien van een foutief land!

Dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad stelt dat behandeling in Marokko kan worden gevolgd, terwijl verzoeker afkomstig is van Suriname;

Dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin hij stelt dat de gezondheidstoestand van verzoeker geen reëel risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko, dan ook geen steek houdt en zelfs de zorgvuldigheidsplicht schendt; zie RvV 92.444

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve tevens in dat zij bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken; (RVV 22 december 2009, nr; 36.480)

Dat de ambtenaar-geneesheer dan ook overduidelijk heeft nagelaten het dossier in casu daadwerkelijk te onderzoeken, nu hij anders had dienen vast te stellen dat de behandeling en medicatie niet beschikbaar is in het land van herkomst en er geen sprake zou zijn geweest van een foutieve melding van het land van herkomst van verzoeker;

Dat het niet onderzoeken van de behandelingsmogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst tot de nietigheid van de bestreden beslissing aanleiding dient te geven; zie ondermeer RVV 10 januari 2017 nr. 181 016

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 19 december 2013 (RVV 116.096) verder als volgt stelt:

“Artikel 9ter Vw. beschermt wel degelijk een medische aandoening waarbij geen onmiddellijk levensgevaar bestaat, maar wel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens gebrek aan beschikbare en toegankelijke, noodzakelijke zorg.

De verwerende partij stelt in de beslissing artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. als wettelijke norm gelijk. Ze stelt dat “zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen” dit uiteindelijk artikel 3 EVRM niet kan schenden.

Het EHRM houdt rekening met alle omstandigheden van de zaak. Het Hof houdt rekening met algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke situatie van de vreemdeling in het land van herkomst. Het kan voorkomen dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen artikel 3 EVRM niet schenden gecombineerd toch artikel 3 EVRM schenden. Zo speelt de aanwezigheid van sociale of familiale opvang mee naast de beschikbaarheid van medische behandeling.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is onbegrijpelijk. De dokter motiveert niet waarom de psychiatrisch-psychologische problematiek ook zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven

of de fysieke integriteit of geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. De geneesheer ontkent niet dat het kind lijdt aan een taalontwikkelingsstoornis, een licht mentale handicap en bizar gedrag. De dokter had moeten verduidelijken waarom hij vond dat "[d]eze psychiatrisch-psychologische problematiek [...] evenwel, ook zonder behandeling, geen gevaar in[houdt] voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en [. ..] geen risico [vormt] voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn In het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft".

Dat de ambtenaar-geneesheer immers dient na te gaan of de ziekte ernstig is, welke behandeling er dient te worden gevolgd en of deze beschikbaar is in het land van herkomst, hetgeen de ambtenaar-geneesheer in casu heeft nagelaten;

Dat de ambtenaar-geneesheer aangaande de ziekte van verzoeker geen enkel waardeoordeel velt, noch onderwerpt hij de voorgelegde medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar en gaat er kennelijk vanuit dat de medische aandoening in hoofde van verzoeker wel aanwezig is, doch beperkt er zich ten onrechte toe te stellen dat verzoeker niet zou lijden aan een ziekte die een bedreiging vormt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu de ziekte ook in Marokko (?) zou kunnen worden behandeld;

Dat het nochtans duidelijk is dat verzoeker zonder de vereiste medicatie zal overlijden;

Dat de ambtenaar-geneesheer hiervan, als zijnde arts, toch zeker op de hoogte dient te zijn!!

Dat er dan ook geen andere woorden voor zijn dan dat het geleverde advies, schandelijk is...

Dat de ambtenaar-geneesheer immers in wezen niet motiveert wat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling betreft, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf;

Dat daardoor verder niet kan worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat verweerster derhalve uit het advies dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, hetgeen geen steun vindt in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Dat artikel 9ter § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, doch van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- *Ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;*
- *Ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;*
- *Ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;*

Dat de interpretatie van verweerster dan ook te beperkend is; zie RvV 92.397 – RvV 92.661 – RvV 109.025

Dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet inderdaad een ruimere bescherming biedt dan enkel direct levensbedreigende ziektes;

Dat de Nederlandstalige Kamer van de Raad van State samenvattend als volgt stelt in haar arresten dd. 28 november 2013 en dd. 19 juni 2013:

"De DVZ mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke gezondheidstoestand'. De draagwijdte van 9ter is ruimer dan 3 EVRM en EVRM geeft minimumnormen. De hoge drempel die het EHRM hanteert voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken is niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm (die bv. geldt zonder 9ter aanvraag of bij repatriëring), en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw). DVZ moet de 2 verschillende mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het

leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf". Artikel 9ter Vw betreft verschillende mogelijkheden, die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst), of andersom. 9ter biedt een ruimere bescherming dan de richtlijn 2004/83. Die richtlijn geeft slechts minimumnormen.

(RvS 28 november 2013, 225.632, 225.633 en 225.635 - RvS 19 juni 2013, 223.961)"

Dat bovendien uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat verzoeker indien hij zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst, mogelijk de dood zal vinden, nu aldaar medische behandeling niet toegankelijk en beschikbaar is;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Suriname, waar de noodzakelijke opvolging en behandeling niet kan worden uitgevoerd en er zelfs niet de vereiste medicatie beschikbaar is;

Dat aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen dan ook wordt aangevraagd nu behandeling in België goede resultaten oplevert en behandeling in het eigen herkomstland niet toegankelijk of beschikbaar is, en het sociale zekerheidssysteem geen ondersteuning biedt ter financiering ervan;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zelf zal dienen in te staan voor de financiering van de behandeling, welke zeer duur is, wat er onvermijdelijk toe leidt dat medische zorgen niet toegankelijk zijn voor verzoeker, nu verzoeker omwille van diens ziekte arbeidsongeschikt is;

Dat in de praktijk dan ook enkel rijke mensen de broodnodige behandeling kunnen financieren;

Dat terugkeer van verzoeker dan ook wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit; Dat immers behandeling en opvolging in de praktijk niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoeker, adequate behandeling vereist;

Dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook indruist tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten en de conclusie van verweerder strijdig is met het advies van de behandelende arts, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig;

Dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt, zonder adequate behandeling, de dood tot gevolg heeft, hetgeen uiteraard een belangrijke aanslag op de fysieke integriteit en het leven van verzoeker betreft;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte

die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat er geen tegenindicatie tot reizen wordt vermeld in het door verzoeker aangebrachte medisch attest en dat de vereiste medische zorgen in zijn land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. De door verweerder aangestelde controlearts heeft hierbij uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk bronnenmateriaal zij oordeelde dat de medicatie die verzoeker behoeft in Suriname beschikbaar is. Deze arts wees ook op de mogelijkheid tot opvolging door een huisarts. De door verweerder aangestelde arts heeft tevens gewezen op het feit dat er in Suriname een mogelijkheid bestaat om een beroep te doen op een zorgverzekering en aangegeven dat geenszins blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is en niet bij machte zou zijn om door middel van een inkomen uit een tewerkstelling medische kosten te dragen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat in artikel 8 iuncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) een bijkomende formele motiveringsverplichting is opgenomen.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een

verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor dreigt terecht te komen in een situatie die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Allereerst dient te worden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk stelde dat in het medisch attest dat verzoeker aanbracht geen tegenindicatie om te reizen is vermeld. De beschouwingen van verzoeker laten ook geenszins toe te oordelen dat enig element erop zou wijzen dat de effectieve terugreis naar Suriname zelf een weerslag zou kunnen hebben op zijn fysieke integriteit of tot zijn overlijden zou kunnen leiden.

Voorts moet worden opgemerkt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in haar conclusie weliswaar stelt dat “de behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Marokko” en “er vanuit medisch standpunt geen bezwaar [is] tegen een terugkeer naar het herkomstland (Marokko)”, terwijl verzoeker afkomstig is uit Suriname, doch dat het hier duidelijk een materiële vergissing betreft. Uit de rest van het advies en de verwijzing naar het bronnenmateriaal blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid heeft onderzocht om in Suriname de nodige medische zorgen en opvolging te krijgen en dat zij vaststelde dat deze mogelijkheid voorhanden is. De materiële vergissing waarnaar verzoeker verwijst kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de controlearts wel degelijk de behandelingsmogelijkheden in Suriname voor de aandoening waaraan verzoeker lijdt heeft onderzocht, is verzoekers verwijzing naar een arrest waarbij de Raad van State vaststelde dat dit niet gebeurde niet relevant.

Verzoeker zet uiteen dat hij zonder medicatie zal overlijden, maar gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat werd vastgesteld dat de medicatie die hij nodig heeft beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst.

De bewering van verzoeker dat de medicatie die hij nodig heeft niet beschikbaar is in Suriname en dat hij in dat land niet verder medisch kan worden opgevolgd of behandeld is in strijd met de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt dat lantus (insuline) en metomorfine in Suriname kunnen worden verkregen en dat er in dat land analoge preparaten zijn ter vervanging van gliquidon (glurenorm), met name gliclazide. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat er in Suriname ook huisartsen zijn op wie een beroep kan worden gedaan.

Verzoeker maakt ook zijn stelling dat hij arbeidsongeschikt is en dat alleen rijke mensen in zijn land medische zorgen kunnen genieten niet aannemelijk. Zijn verklaring dat hij arbeidsongeschikt is, is daarenboven moeilijk verenigbaar met het feit dat hij voorheen verklaarde dat hij in Suriname werkte, dat hij actueel in België werkt met jongeren en dat hij een eigen bedrijf wenst op te richten. Verzoeker laat niet alleen na aan te tonen dat hij niet zou kunnen werken en via een inkomen uit een tewerkstelling eventuele medische kosten zou kunnen betalen. Hij licht ook niet toe waarop hij zich baseert om te stellen dat het verzekeringssysteem waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwees hem niet in de mogelijkheid kan stellen om medische kosten te financieren.

Er is, nu werd vastgesteld dat niet blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoeker ertoe kunnen leiden dat zijn leven of fysieke integriteit door een terugreis naar Suriname in het gedrang komen en er

werd geduid dat de medische zorgen die hij nodig heeft in dat land voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn, zodat hij niet, wegens het ontberen van de medische zorg, in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen, geen sprake van een te beperkende interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aan toont dat verweerder of de door hem aangestelde controlearts in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“Dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoeker dient terug te keren naar Suriname, waar verzoeker niet zal kunnen genieten van de vereiste medische behandeling;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen van verzoeker, evenals van de diverse ziekenhuizen in het land van herkomst blijkt dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig is, waardoor een terugkeer onmogelijk is;

Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, niet aangewezen is;

Dat er bij een gedwongen repatriëring derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoeker een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België gegarandeerd kan worden, doch niet in Suriname;

Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoeker enkel nog zou verergeren.

Dat een repatriëring de fysische integriteit van verzoeker dan ook zwaar zou aantasten;

Dat verzoeker, gelet op de medische verslagen van de behandelende artsen, voldoende aan toont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt in Suriname te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat het evenwel volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens niet mogelijk is verzoeker gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor zijn leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);”

3.2.2.1. Naast de vaststelling dat de bestreden beslissing geen gedwongen repatriëring inhoudt kan de Raad, met verwijzing naar de bespreking van het vorige middel, slechts herhalen dat geenszins blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst niet de medische zorgen die hij nodig heeft kan krijgen. Aangezien de behandeling die verzoeker behoeft bestaat in het gebruik van medicatie, die ook in Suriname kan worden verkregen, kan niet worden ingezien waarom deze behandeling zou dienen te worden onderbroken, of waarop hij zich baseert om te stellen dat een behandeling die gelijkwaardig is aan deze in België niet mogelijk is. Uit het medisch attest dat verzoeker aanbracht kan ook niet worden afgeleid

dat de attesterende arts zou hebben vastgesteld dat een terugkeer naar Suriname de vastgestelde medische problematiek – die wordt omschreven als “*stabiele ziekte onder medicatie*” – zou kunnen verergeren. Verzoekers bewering dat een repatriëring zijn fysieke integriteit in het gedrang zal brengen blijft voorts ongestaafd.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Verzoekers toelichting laat evenmin toe te concluderen dat verweerder de bestreden beslissing niet degelijk heeft voorbereid, zodat ook niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK